

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. Ν. ΤΕΦΦ

ΕΝΑΣ ΣΑΤΥΡΟΣ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΣΤΑ γραφεία του εμπόρου Ρολίκωφ, ή δουλειά γινόταν μ' ένα παράξενο και πρωτότυπο τρόπο. 'Ο Γερμανός λογιστής "Αρνολδ" 'Ιβάνιτς διάβαζε μακάρια την έφημερίδα του και κάθε τόσο έρριχνε μιά ματιά από την πόρτα για να επιβλέπη τους υπαλλήλους. Μά κ' εκείνοι... δουλεύανε έντατικά. 'Ο Μίκελσον γυάλιζε τὰ νύχια του. 'Ο Ρουμπάνωφ τὰ καθάριζε κ' ή δακτυλογράφος "Όλγα" 'Ιγνατιέβνα έγραφε μιά έρωτική έπιστολή, κοκκινίζοντας από την ντροπή της.

'Ο Βικέντιος Κουλικ, που είχε λείψει τρεις εβδομάδες από το γραφείο, έγραφε συλλογισμένος ένα γυναικείο όνομα, πάντα το ίδιο, σ' όποιο χαρτί θρισκότανε μπροστά του:

«Σόνια... Σόνια... Σόνια...»

Μά ποιά ήταν τώρα αυτή ή Σόνια; Σούτ!... Είνε μεγάλο μυστικό! 'Η Σόνια ήταν ή γυναίκα του. Μά δέν τό είχε πεί σέ κανένα, γιατί ό έμπορος Ρολίκωφ δέν ήθελε παντρεμένους στα γραφεία του.

— Οί παντρεμένοι δέν συλλογίζονται τίποτε άλλο παρά μόνο πότε θα φύγουν από το γραφείο για να τρέξουν να θρούν τη γυναίκα τους, έλεγε. Δέν γράφουν ούτε μιά γραμμή παραπάνω. 'Επειτα, οί παντρεμένοι είναι άνόητοι! Γέτοιοι άνθρωποι δέν κάνουν για τη δουλειά μου!... Δέν θέλω παντρεμένους στα γραφεία μου!...

Κ' έτσι ό Κουλικ έκρυβε τη θέρα του στην τσέπη του γιλέκου και περνούσε για έλεύθερος. Μά ή γυναίκα του ήταν νέα, ώμορφη, καχύπτη και ζηλιάρα. Γι' αυτό του τηλεφωνούσε κάθε τόσο στο γραφείο για να βεβαιωθεί ότι δέν τής έκανε άπιστος.

— Αν σέ πιάσω καμμιά φορά να με άπατάς, τόν φοβέριζε, θα σέ σκοτώσω ή θα πάω να καθήσω με τη θεία 'Αντρέγιεβνα! Και ό δύστυχος Κουλικ θασανιζόταν όλη την ήμέρα στο γραφείο του, προσπαθώντας να εξηγήση, γιατί τόν ζήλευε τόσο ή γυναίκα του.

— Κουλικ, στο τηλέφωνο! του έλεγε ό Ρουμπάνωφ με ύφος ανθρώπου που τόν ένωχλούσαν στη δουλειά του.

Μά, μέσα του, εύχαριστούσε τόν Θεό που είχε μιά θέσι κοντά στο τηλέφωνο κ' έτσι διασκεδάζε την πληξι του και την τεμπελιά του.

— Κουλικ, έσένα θέλουν στο τηλέφωνο! του ξαναφώναζε σέ λίγο.

Κι' ό Κουλικ κοκκίνιζε κ' έτρεχε να πάρη το άκουστικό.

— "Α! 'Εσείς είσατε, Ντάρια Σιντόροβνα; έκανε με τρεμουλιαστή φωνή και κατόπιν, χαμήλωνε τόν τόνο, που μόλις άκούγόταν.

'Η δακτυλογράφος 'Ιγνατιέβνα ψιθύριζε τότε με φειδίσια φωνή:

— Ντάρια Σιντόροβνα:... Θα είναι δίχως άλλο καμμιά από εκείνες του «γλυκού νερού».

— Μά τί με θέλεις; παραπονιόταν στο τηλέφωνο ό δύστυχος Κουλικ. Πώς; "Αν σου είμαι πιστός;... Μά να, είμαι, καθώς βλέπεις, στο γραφείο, στη δουλειά μου!... Σύμφωνοι!... Κ' έγώ... κ' έγώ... τρελλά! Σε λατρεύω!...

'Επειτα, κρεμούσε το άκουστικό και πήγαινε να καθήση στην θέσι του, προσπαθώντας να μη κυττάξη κανένα στα μάτια, από την ντροπή του. Περιμένε όμως με φρίκη, τρέμοντας κάθε τόσο, ένα καινούργιο τηλεφώνημα.

— Κουλικ, έλα πάλι στο τηλέφωνο! του φώναζε ύστερ' από λίγο ό Ρουμπάνωφ, αναστενάζοντας.

— "Α, έσείς είσατε, 'Αντωνία Σιντόροβνα; άπαντούσε κατακόκκινος ό Βικέντιος Κουλικ.

— Σιντόροβνα; έκανε πάλι ή δακτυλογράφος. "Αχ! Θεέ μου! Θα είναι ή αδελφή της άλλης!

— "Όχι, όχι, έλεγε ό Κουλικ, ως τώρα δέν κατάλαβαν τίποτε. Μά πρόσεχε, γατίτσα μου! Μή μου τηλεφωνείς κάθε τόσο!... Ναι, ναι!... 'Εσένα, μόνο έσένα, αγάπη μου!...

"Υστερ' από μιά ώρα, όταν τόν καλούσαν πάλι στο τηλέφωνο, ό Κουλικ έπινοούσε τ' όνομα της Νατάσας Μπογκτάνοβας.

— Αυτή θα είναι άσφαλώς καμμιά πλύστρα! έλεγε ή δακτυλογράφος 'Ιγνατιέβνα, που ήξερε πάντα να στάζη το φαρμάκι.

— Μή μου ξαντηλεφωνήσης!... Παρακαλούσε ύστερ' από λίγο ό Κουλικ σέ κάποια Σοφία Κάρποβνα. Για την αγάπη του Θεού! Ξέρεις πολύ καλά πως αγαπώ μόνο έσένα! Μά έχω δουλειά... Μή με ξαναφωνάξης, γατίτσα μου... Θα προδοθής!...

Μά τί τὰ θέλετε; "Υστερ' από μιση ώρα, μιά κάποια "Αννα Κάρλοβνα τόν καλούσε στο τηλέφωνο για να του πη:

— Σε λατρεύω!...

— Κ' έγώ, γατίτσα μου! της άπαντούσε ό Κουλικ και κρεμούσε καταϊδρωμένους το άκουστικό.

Κάθε μέρα λοιπόν συνεχιζόταν με τόν ίδιο τρόπο αυτή ή ιστορία, που διασκεδάζε, μά και που άγανακτούσε τους άλλους υπαλλήλους. Αυτός ό Κουλικ είχε κατακτήσει σωστό σκάνδαλο.

— Μή σάς νοιάζει! έλεγε ή δακτυλογράφος. Θα την πάθη και θα παντρευτή καμμιά από αυτές τις έλαφρόμυαλες!

— Μπα, που να πάρη ή όργη! έκανε ό Ρουμπάνωφ, που δέν είχε καμμιά επιτυχία στις γυναίκες. Αυτός δέν είναι ένας Καζανόβας! Είναι ένας σάτυρος, ένας σάτυρος στο τηλέφωνο!...

— Του χρειάζεται ένα μάθημα! είπε ύποκριτικά ό Μίκελσον. 'Ο Κουλικ έχει γίνει δημόσιως κίνδυνος!...

Μά κι' ό έμπορος Ρολίκωφ είχε κι' αυτός το παράπονό του.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; έλεγε κατάπληκτος. Ποτέ δέν μπορώ να πάρω γραμμή με το γραφείο. Διαρκώς «μιλάει» το τηλέφωνο!...

Κ' έτσι, όταν μιά ήμέρα ό Κουλικ εξέφρασε τόν έρωτά του σέ δώδεκα γυναίκες, όλοι οί υπάλληλοι αποφάσισαν να παραπονεθούν στον προϊστάμενό τους. Πήγαν λοιπόν στον λογιστή "Αρνολδ" 'Ιβάνιτς και του είπαν όλην την αλήθεια.

— Δέν μās αφήνει να δουλέψουμε! του εξήγησαν. Βρίσκεται διαρκώς στο τηλέφωνο! Δέν μπορούμε να συγκεντρωθούμε... 'Η διαγωγή αυτού του ανθρώπου είναι άχαρακτήριστη!...

'Ο Ρουμπάνωφ κατόπιν, για να κάνη τόν έξυπνο και να κερδίση την συμπάθεια της δακτυλογράφου, έδωσε μερικές εξηγήσεις στον 'Ιβάνιτς.

— 'Ο Κουλικ τὰ έχει φτιάξει με μιά έλαφρόμυαλη, που την άπατάει με την αδελφή της κι' αυτήν πάλι με μιά πλύστρα και την πλύστρα με μιά Κάρλοβνα και ούτω καθεξής!... Δέν μπορούμε συνεπώς ν' άνεχθούμε περισσότερο ένα τέτοιο σκάνδαλο.

— Πρωτάκουστ! έκανε ό Γερμανός λογιστής, γουρλώνοντας τὰ μάτια του.

— Και τις λέει όλες «γατίτσες» του! έπρόσθεσε ή δακτυλογράφος.

— "Ω, τί λέτε; ψιθύρισε τώρα με θαυμασμό ό "Αρνολδ" 'Ιβάνιτς.

Κ' έπειτα άλλαξε ύφος και είπε στους υπαλλήλους του.

— 'Ησυχάστε... Θα την κανονίσω, έγώ, αυτήν την υπόθεσι!...

Την άλλην ήμέρα λοιπόν κάλεσε τόν Κουλικ στο γραφείο του, του είπε να κλείση καλά την πόρτα και κατόπιν άρχισε έπίσημα:

— 'Αξιότιμε κύριε, έπιθυμώ πολύ να μάθω με ποιόν μιλάτε κάθε τόσο στο τηλέφωνο.

'Ο Κουλικ χλώμιασε.

— Για την αγάπη του Θεού, "Αρνολδ" 'Ιβάνιτς, φώναζε περιτρώμος, μη νομίσετε πως πρόκειται για καμμιά... για καμμιά σύζυγο! Κάθε άλλο! Σας

τό όρκίζομαι! Δέν είμαι παντρεμένος. Είναι διάφορες γυναίκες, φίλες μου

και γνωστές μου που έχουν μανία να μου τηλεφωνούν, έτσι για γούστο και για διασκεδάσι.

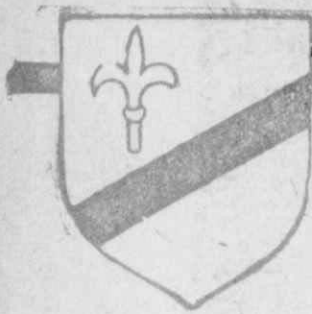
'Ο λογιστής τόν κύτταζε άσχηρά.

— 'Αξιότιμε κύριε! του ξαναείπε. 'Η διαγωγή σας είναι... σκανδαλώδης! Πώς

μπορείτε ν' άπατάτε την έλαφρόμυαλη με την αδελφή της

κι' αυτήν πάλι με μιά πλύστρα

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάτι τοῦ ψιθύριζε διαρκῶς στὸ αὐτί. Πολλοὶ εἶδαν ἀπὸ μακρῶς, ὅτι ὁ Γάστων ὄλο καὶ χλώμιαζε κι' ὄλο καὶ ἀρνιόταν. Σιγά-σιγά, ὅμως, ἡ ἀρνήσις του σὲ ὅσα τοῦ κρυφοψιθύρισε ὁ Ρισελιέ, γινόταν πῶς ἀδύναμη...

— Σκεφθῆτε καλὰ, Ὑψηλότατε ! τοῦ ἔλεγε τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ καταχθόνιος καρδινάλιος. Μονάχα ἂν ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴ του, ὁ ἴδιος ὁ Σαλαί, θ' ἀποκεφαλίσθῃ ἀπὸ τὸν δῆμιο!... "ὦ, ξέρω καλὰ τὸν βασιλέα!... "Ἄν δὲν ὁμολογήσῃ ὁ Σαλαί, ὁ βασιλεὺς θὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἀποδείξεις σίγουρες ἐναντίον του !... Προσπαθήστε λοιπὸν νὰ πάρετε μὲ τρόπο τὴν ὁμολογία τοῦ Σαλαί, χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς Γαλλίας, καὶ χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως μας καὶ τῆς δικῆς σας !

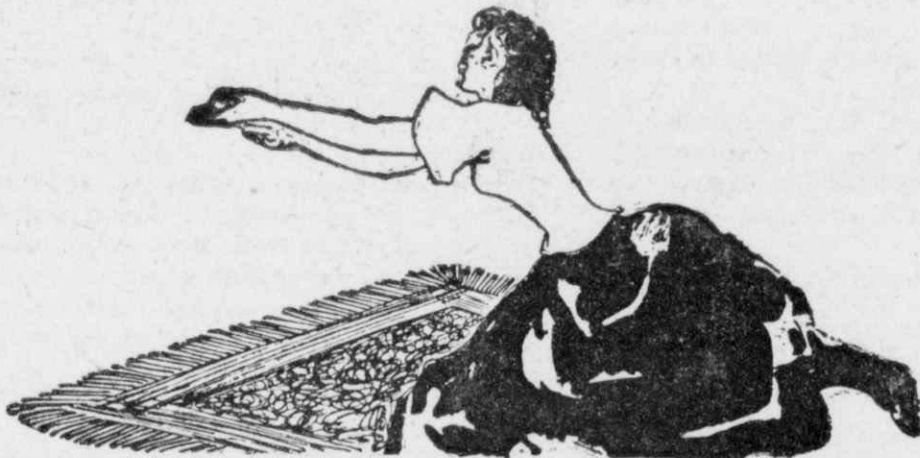
— Καὶ τῆς δικῆς μου ; τραύλισε ὁ Γάστων, ἔντρομος.

— Φυσικά ! ψιθύρισε ὑπουλα ὁ καρδινάλιος. Φαντάζεστε ὅτι ὁ συνωμότης Σαλαί θὰ σκότωνε μονάχα τὸν βασιλέα, χωρὶς νὰ σκοτώσῃ κι' ἐσᾶς τὸν ἀδελφὸ του ;

Ὁ Γάστων, ἀνανδρος πάντα του καὶ θρίσκοντας λογικὲς τὶς παρατηρήσεις τοῦ καρδινάλιου, δὲν ἐδίστασε ν' ἀποφασίσῃ: Θὰ προκαλοῦσε αὐτὸς ὁ ἴδιος μιὰ ὀλοκληρωτικὴ ὁμολογία τοῦ δυστυχοῦς κι' ἀνυπόπτου Σαλαί!

Ἡ ἀτιμὴ συμφωνία κλείσθηκε σὰν μιὰ ζωντανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀφάνταστης σκοτεινότητος τῆς ψυχῆς τοῦ Ρισελιέ καὶ τῆς ἀφάνταστης ἐπίσης ἀνανδρίας τοῦ Γάστωνος ντ' Ἀνζού, τυφλωμένου πειὰ ἀπὸ τὶς τόσες τιμὲς κι' ἀπὸ τὰ τόσα πλούτη τοῦ προσεχοῦς του γάμου μὲ τὴν Μονπανσιέ.

Ἐγκάρδια χειροπιασμένοι κι' οἱ δύο τους, ὁ καρδινάλιος κι' ὁ Γάστων, ἔφθασαν ὡς τὸ κελλὶ τοῦ φτωχοῦ Σαλαί, τὸν ὁποῖον ἐντῶμεταξὺ ὁ Λουβινὺ εἶχε παραδώσει στὸν καρδινάλιο. Ἐκεῖ μὲ ἀπειρες ὑπουλότητες καὶ μὲ σατανικά παγιδευτικά τεχνάσματα, ἀνάγκασαν τὸν φυλακισμένο νὰ ὁμολογήσῃ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς συνωμοσίας, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συνωμοστῶν. Ὡς κυριώτερο ἐννοεῖται μέσον ἐκβιασμοῦ του, μεταχειρίσθησαν τὴν ψευτιά: Εἶπαν δηλαδὴ στὸν Σαλαί, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δού-

Μιὰ λέξι μονάχα θρῆκε νὰ τραυλίση: «Χάρι !...»

καὶ τὴν πλύστρα μὲ μιὰ Κάρλοβα καὶ οὕτω καθεξῆς; Ἐσεῖς δὲν εἰσαπτε ἕνας ὑπάλληλος, ἀλλὰ ἕνας σάτυρος.

— Μὲ συκοφαντοῦν! Φῶκαεε ὁ Κουλικ, ἔξαλλος. Μπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω...

— Τί; ἀπόρησε ὁ λογιστῆς.

— Τίποτε... ψιθύρισε ὁ Κουλικ σκύβοντας τὸ κεφάλι.

Ὁ Ἄρνολδ Ἰβάνιτς τράβηξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μερικὰ χαρτονομίσματα, τ' ἀράδιασε ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ κατόπιν τοῦ εἶπε:

— Ὅριστε, αὐτὸς εἶνε ὁ μισθός σας! Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀπολύσω... Καὶ τώρα, χαίρετε, κύριε! Πηγαίνετε νὰ θρῆτε τὶς «γατίτσες» σας!...

Ὁ Κουλικ πῆρε τὰ λεπτὰ καὶ θγῆκε στὸν δρόμο, παραπατώντας. Μόλις ὅμως ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω του, ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο.

— Θέλετε τὸν Κουλικ; ἔκανε σαρκαστικά ὁ Ρουμπάνωφ. Ὁ Κουλικ δὲν δουλεύει πειὰ ἐδῶ πέρα! Γιατί;... Μά, νά, γιὰτὶ τηλεφωνοῦσε διαρκῶς στὶς φίλες του! Πῶς; Πῶς εἶπατε; Ἀλήθεια !...

Ὁ Ρουμπάνωφ ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του κατάπληκτος.

— Ποιὸς ἦταν; τὸν ρώτησε εἰρωνικά ἡ δακτυλογράφος Ἰγνατιέβνα.

— Ἡ γυναίκα του! τῆς ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Ρουμπάνωφ, μὲ τὸ ἔνοχο ὕφος τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει διαπράξει ἕνα ἔγκλημα...

Α. Ν. ΤΕΦΦΙ

κισσα ντὲ Σεβρέζ, συνελήφθη ἤδη καὶ ἐκινδύνευε πειὰ τὸ ὠραῖο τῆς κεφαλῆς... Καὶ μονάχα ἀπ' τὴν πλήρη ὁμολογία τοῦ Σαλαί, θὰ ἐξηρτάτο ἡ σωτηρία τῆς ζωῆς της!

— ὦ, γιὰ σένα, ἀγαπημένη μου ! ψιθύρισε χλωμὸς ὁ Σαλαί, ὅταν ἔμεινε πειὰ μόνος του στὸ σκοτάδι τῆς φυλακῆς του. Γιὰ χάρι δικῆ σου, ἔγινε ἄτιμος καὶ παίζω τώρα τὴν ἀσφάλεια τοῦ κεφαλιοῦ μου!...

Χαμογελῶντας σατανικά καὶ θριαμβευτικά ὁ καρδινάλιος, χαιρέτησε φιλικὰ — ἀλλὰ καὶ περιφρονητικά — τὸν Γάστων κα' ἔφυγε. Μόνος τοῦ ὁ Γάστων τώρα, τρέμοντας καὶ σκουπίζοντας τὸν ἰδρῶτα τῆς ἀγωνίας του καὶ τῆς ἀτιμίας του, προχώρησε πρὸς τὰ ἰδιαίτερα τῶν ἀνακτόρων διαμερίσματά του.

Ἀλλὰ τὰ ἠθικά του θάσσανα δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα. Μιὰ κυρία, ἀκόλουθος τῆς βασιλίσσης, τὸν ἐσταμάτησε στὸν δρόμο του, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὸν ζητοῦσε ἀμέσως ἡ μεγαλειότης της. Θυμωμένος σχεδὸν ὁ Γάστων, μῆκε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς διαταγμοῦ, στὸ διαμερίσμα τῆς βασιλίσσης.

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ, τὸν ὑποδέχθηκε ταραγμένη καὶ μὲ κόκκινα τὰ μάτια της ἀπ' τὰ δάκρυα, ἀπ' τὸν πυρετό, κι' ἀπὸ τὴν ἔξαψί της.

— Ἐξέρετε, τοῦ εἶπε, ὅτι ἡ δεσποινὶς ντὲ Μονπανσιέ θρίσκεται ἐδῶ ;

— Ἀλλοίμονο, τὸ ξέρω! μουρμούρισε θλιβερὰ ὁ Γάστων, κάνοντας μιὰ ὑπόκλιση.

— Λοιπὸν, εἴμαστε χαμένοι ! ξυναῖπε ἡ βασιλίσσα. Χρειάζεται ἀπολύτως νὰ κερδίσουμε καιρό!.. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ ὑποσχεθῆτε ἀμέσως, ὅτι θὰ τὴν παντρευθῆτε πρόθυμα... Ἐτσι, ἂν ἀργοπορήσουν οἱ γάμοι σας γιὰ δεκαπέντε τοὐλάχιστον ἡμέρες, κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ πρὸς ὄφελός μας!... Νὰ θραδύνετε λοιπὸν, ὅσο μπορεῖτε, τὴν ἀναχώρησί σας γιὰ τὸ Παρίσι!... Κι' ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ λοιπά!

— Ὑποσχέθηκα ἤδη ! ψιθύρισε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Γάστων, μὴ τολμῶντας νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τῆ βασιλίσσα. Ὅπως ἀποφάσισε μάλιστα ὁ βασιλεὺς, οἱ γάμοι μου δὲν θὰ γίνουν στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἐδῶ στὴ Νάντη, καὶ μέσα στὸ ἐκκλησάκι τῶν ἀνακτόρων τοῦ φρουρίου!... Καὶ πιθανὸν αὔριο κιόλας!

Κατάπληκτη ἡ βασιλίσσα, κιτρίνισε σὰν νεκρὴ. Ποτὲ δὲν φαντάζονταν μιὰ τόσο δυσμενῆ τροπὴ τῶν πραγμάτων. Οἱ γάμοι τοῦ Γάστωνος ἦσαν γι' αὐτὴν τὸ τέλος τῶν φιλοδόξων ὀνειρῶν της, κ' ἡ ἀρχὴ τῆς ὀριστικῆς παρακμῆς της...

— Θεέ μου, τί νὰ κάνουμε λοιπὸν ; μουρμούρισε ἡ φτωχὴ μὲ ἀπόγνωσι. Δὲν μπορεῖς νὰ ἀναβάλῃς τὸν γάμο σου;... Δὲν μπορεῖς νὰ θρῆς, ἕνα ὁποιοδήποτε ἐμπόδιο ;

— Ἀδύνατον, κυρία ! ἔκανε ἀπελπισμένα ὁ Γάστων. Ἐδῶσα τὴν συγκατάθεσί μου ἤδη, μὲ τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου.

Ἡ βασιλίσσα, ἡ ὁποία σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι θὰ γελοῦσε σαρκαστικά, μὲ τὴν διαβεβαίωσι αὐτὴν τοῦ Γάστωνος, φρένιασε κυριολεκτικῶς τώρα:

— Τὸν λόγο τῆς τιμῆς σας! ξεφώνισε. Καλὰ, κι' ὁ λόγος τῆς τιμῆς σας, τὸν ὁποῖον δώσατε στοὺς φίλους σας;... Ὁ λόγος, τὸν ὁποῖο δώσατε σὲ μένα τὴν ἴδια;... Μά τρελλὸς εἴσθε, λοιπὸν ;... Σκεφθῆτε καλύτερα, σᾶς παρακαλῶ !

— Χθὲς ἤμουν τρελλός, κυρία ! ἀπάντησε κατάχλωμος, ἀλλὰ σταθερὸς ὁ Γάστων. Σήμερα, ὅμως, λογικεύθηκα... Συμφιλίωθηκα μὲ τὸν ἀδελφὸ μου... Καὶ θὰ παντρευθῶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του!

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ ἔνωσε τὰ χέρια της, ἔξω φρενῶν, ἀπὸ θυμὸ κι' ἀπὸ θλίψι. Τὰ μάτια της πέταξαν ἀστραπές. Καὶ τὰ χεῖλη της, τὰ ὄμορφα χεῖλη, τὰ ὁποῖα τόσο ὕμνησαν οἱ σύγχρονοὶ της ποιηταί, συσπάστηκαν σὲ μιὰ τρομερὴ ἔκφρασι περιφρονησεως.